

4. Poplach

Ve druhém patře... v nově objevené místnosti

V tu chvíli, jak vešli, se zapnul poplach a za jejich zády se spustila mříž a snažili se zavřít zničené dveře.

„Co to je?“ zahulákal Radar do hluku, který vydávalo poplašné zařízení. Tomáš se sehnul k zemi a podíval se na spodek stěny hned těsně vedle dveří a hned mu to došlo.

„To jsme zapnuli my. Je to tady hlídáný laserem, asi jsme přerušili spoj a tím jsme zapnuli poplach.“

„A jak se to zruší?“

„Možná by jsme to mohli zrušit přes tamty počítače...“ pokračoval Tomáš dál.

Obešel počítače a zjistil, že většina z nich jsou zapnuté. U jednoho se zastavil, na monitoru byla tabulka, v níž bylo: Pro přerušování bezpečnostního programu zadejte kód.

„Je to přesně jak jsem očekával, je tu něco na přerušování toho poplachu.“ oznámil Tomáš Radarovi, který se zřejmě pokoušel o to, aby šla zvednout mříž.

„Jaké heslo by asi použili?“ mluvil si Tomáš spíše pro sebe, než na Radara.

„Určitě to musí být lehké zapamatovatelné a určitě něco, co bych znal i já.“

„Zkusím napsat slovo klubovna.“ Počítač však jen odepsal: zadal jste špatné heslo. Tomáš si přitáhl klávesnici k sobě a napsal do kolonky na heslo: t.o.kamaradi. Počítač chvíli bzučel a potom odepsal: správné heslo, program zrušen, chcete zachovat bezpečnostní program, pro všechny místnosti ANO/NE. Tomáš zadal ne. Obrátil se a mříže už byly v pohybu. Radši z této místnosti co nejrychleji odešli, pro dnešní den toho měli až, až. A navíc začali mít pořádný hlad. Nebylo sice ještě tolik hodin, ale přeci měli.

Vyjeli výtahem a šli rovnou do kuchyně za ostatními. U jídelny je zastavila Hanka a vyptávala se jich co to bylo. Hned na to přišel Netopýr, že mouku v tom skladu nenašel.

„Proč jako jsi tu nenašel mouku? To chceš jako říct, že tam není?“ zeptala se ho hned Hanka.

„No, ono je to tam přeci jenom docela rozlehlý, v tom skladě.“ přidala se Jana. „Já tam klidně zajdu.“

„Jo, tak běž a pospěš si, někteří mají docela hlad,“ řekla Hanka.

„Konkrétně třeba já,“ ozval se Tomáš a šel směr svůj pokoj.

Jana se však vrátila kupodivu velice rychle, ale mouku také neměla.

„Hromada jídla je tam rozházená po podlaze a zničená, ve skladě!“ vyhrkla.

Týden skoro utekl, ale zatím se neobjevil žádný viník. Hlavní podezřelý, Netopýr Tomášovi stále odporoval, že by to udělal on a Jana, která našla ten rozházený sklad potravin, tvrdila, že není důvod, proč by to přece udělala ona! Obvinění padlo i na Housku a Matesa, že by se nepozorovaně dostali do druhého patra a potom zase nepozorovaně zmizeli. Pravdou však bylo, že se během týdne pokaždé někam vytratili. Čím víc dnů přibývalo, tím je víc nebylo vidět. Tomáš se celou dobu nezabýval ničím jiným, než tím, že urovnával, překontroloval dosavadní jídlo a posléze tvořil seznam všech nepoškozených a jinak nezávadných potravin. Dnes se prohraboval v krabicích s pitím. Bylo ho tam doopravdy nespočet a různé druhy nealko až po pár kusů alkoholických nápojů.

„Máš jít na oběd...!“ oznámila mu za zády Maličká, vzala si flašku kofoly a zmizela. Tomáš sebou trhl, přičemž málem upustil ovocný sirup, který držel v ruce.

„No jo, to to pěkně jde.“ vypustil ze sebe podrážděně. Položil sirup na nejbližší polici a otočil se. Loktem však zavadil o balíček cukru, který tam neměl vůbec co dělat. Balíček cukru dopadl na zem a roztrhl se, přičemž se jeho obsah vyvalil na podlahu.

„Kurník...“ ulevil si Tomáš, nechal krabici ležet na zemi a spěchal do prvního patra. Když dorazil do jídelny, skoro všichni už seděli u stolu a cpali do sebe bramborový guláš. S chutí se do guláše pustil.

„Nevíš Tome, kde jsou zase ti dva?“ ozvala se najednou Magda z druhého konce stolu.

„To nemám ani ponětí“ odpověděl popravdě.

Všiml si, že opravdu Mates a Houska zase chybí „potřebuješ po nich něco?“

„Mohli by aspoň umýt nádobí, nebudou to umývat pořád jen jedni a ti samí.“

„Hmm, asi máš pravdu...“ a dál jedl svou porci guláše.

„Mohl by je jít aspoň někdo najít,“ brblala Hanka.

„Já půjdu.“ nabídla se Mája, která právě dávala talíř do umyvadla.

„Tak jo, ale do třetího patra zatím nechod, jo?“

„Jasný!“

Došla do výtahu a natahovala ruku na knoflík číslo 2, ale na poslední chvíli si to rozmyslela a zmáčkla knoflík číslo 3. Výtah se rozjel, za chvíli zas ale zastavil a dveře se otevřely vítajíc do třetího patra. Bylo zde ještě větší vlhko, než v druhém patře. Zato zde byl velký volný prostor, který podpíraly panelové sloupky, na okolních stěnách bylo šest křídlových dveří. Hned první dveře zleva byly otevřeny. Mája přistoupila blíž a zaposlouchala se, uslyšela šramot, jak někdo přetahuje jednu věc na jinací místo. Prošla dlouhou chodbou a zastavila se až na začátku místnosti, která byla na první pohled zaplněná krabicemi. Rozhlédla se, ale nikoho neviděla, zato uslyšela ten šoupavý zvuk za řadou krabic. Zašla za krabice a spustila:

„Máte už jít -“ dál to už nedopověděla, protože tam nebyl ani Houska, ani Mates jak čekala. Na zemi stál malý robotek, který měl tvary tygra a vypadal jak pes Aibo, který se prodával v obchodech ještě před vznikem viru. A ten zvuk, který se ozýval, jak se robotek snažil rozcupovat papírovou krabici, která byla už z části rozervaná. Mája robotka zvedla ze země, přičemž se robotek ani trochu nebránil. Vracela se s ním k výtahu, když se však najednou odkudsi vyřítili Mates s Houskou, málem se s ní srazili.

„Co tady děláš!“ obořil se na ni Mates, Houser jen blbě přikyvoval.

„Měla jsem vás najít, máte jídlo.“ řekla trochu zmateně Mája.

„A co to máš za potvora, tu ti Tomáš určitě zabaví.“ dorážel pořád Mates.

„Není to potvora, náhodou je moc hezkej.“ odsekla Mája. „A vůbec, co tady děláte vy?“ pokračovala.

„My si to tady jen tak prohlížíme. Teď jdeme na oběd.“ vložil se do toho Houska.

„Víš co, ty neřekneš, že jsme tu byli a my neřeknem, že tu máš tohle, protože to by ti Tomáš nedovolil mít. Tak to tu raději nech, můžeš se pro to vrátit později a my ti pro to najdem úkryt. Jasný?“

„Hmmm, tak jo! Platí.“

Mája postavila tygříka na zem a nastoupila s nimi do výtahu, načež vyjeli do prvního patra. Prošli chodbou a skončili v jídelně, kde sedělo už jen pár lidí.

„Kde byli ti dva?“ zeptal se Tomáš Májí. Hned na to ji jemně kopl do nohy Mates, který stál za ní.

„Nóó, byli ve svém pokoji,“ řekla a rychlým krokem odešla. Lehla si na postel, ve svém pokoji.

„Májo, už je večere, vstaň!“ žďuchla jemně do ní Maličká.

„Co? Jo, asi jsem usnula,“ vstala a pospíšila si na večeri.

Došla do jídelny a vzala si krajíc namazaný medem. Zrovna když zvedala sklenici s pitím v chodbě se ozval hluk motorčky. Vše se potom seběhlo v tak rychlém sledu, že nikdo ani nestačil zareagovat. Mája, která seděla na rohu stolu, se podívala směrem do chodby. Z ní se vyřítila motorčka, na níž seděl Mates a řítit se směrem na Májí. Ta na poslední chvíli uskočila, přičemž už neudržela pití, které spadlo na zem a vylilo se. Matesova motorčka se sklouzla na

mokrý podlaze a vrazila i s Matesem do zdi, kde se s třískotem rozmlátila. Všichni se strašlivě lekli, protože najednou všude bylo spousty krve. První kdo zareagoval, byl Tomáš. Vyskočil ze židle a vyběhl za Matesem, nebo spíš za tou krvavou hromádkou co z něj zbyla. Ostatní se zvedli za ním, ale Tomáš mávl rukou a zakřičel:

„Vraťte se, nepřekázejte.“ potom se sklonil k Matesovi a řekl:

„Má to za sebou.“

Chvíli tiše stál a pak řekl:

„Všichni do svých pokojů! Zamkněte se, nevycházejte a buďte ticho. Radare, ty tu počkej se mnou“.

Všichni ihned odběhli. Tu noc nikdo pořádně nespál. Všichni měli před očima tu událost, která se seběhla tak rychle, že teprve v klidu v pokojích, si začali pořádně uvědomovat, co se stalo. Tomáš s Radarem nespali... Celou noc něco dělali v jídelně a po celém bunkru.
